

Wyrok z dnia 29 marca 2001 r.

I PKN 327/00

Przepis art. 15 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) wyraża bezwzględny zakaz dokonywania wypowiedzenia definitywnego lub zmieniającego pracownikowi będącemu członkiem rady nadzorczej, ale nie stwarza przeszkód do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszk (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Barbara Wagner

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2001 r. sprawy z powództwa Zbigniewa W. przeciwko Fabryce Pojazdów Ciężarowych „Z.-W.” Spółce Akcyjnej w W. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 11 stycznia 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 11 stycznia 2000 r. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 12 października 1999 r., zasądającego od pozwanej Fabryki Pojazdów Ciężarowych „Z.-W.” S.A. w W. na rzecz powoda Zbigniewa W. kwotę 3529,20 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za bezprawne rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy oraz oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. W sprawie tej ustalono, że powód był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 18 października 1969 r. na podstawie umowy o pracę na czas nie określony w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku technologa do spraw przygoto-

wania i sterowania produkcji. Powód do końca 1997 r. był członkiem rady pracowniczej, a po przekształceniu przedsiębiorstwa w styczniu 1998 r. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, był członkiem jej rady nadzorczej. W dniach 28 i 29 kwietnia 1998 r. powód zorganizował zebrania załogi, na których informował pracowników o tematach i problemach obrad rady nadzorczej. Nie miał on wyraźnego zakazu organizowania takich zebrań. Dopiero w dniu 28 kwietnia 1998 r. na posiedzeniu zarządu pozwanej Spółki przekazano powodowi taki zakaz i zobowiązano go do złożenia wyjaśnień co do tematów i celu spotkań zorganizowanych przez niego zebrań załogi czego powód nie wykonał, uznając, że jako członek rady nadzorczej nie musi się tłumaczyć. W dniu 11 maja 1998 r. powodowi doręczono oświadczenie z dnia 9 maja 1998 r. o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia, zarzucając mu porzucenie pracy i nieświadczenie pracy w czasie bezprawnie organizowanych zebrań załogi, co wywołało dezorganizację pracy, oderwanie pracowników od pracy, wyrządzenie szkody majątkowej pracodawcy, ujawnienie pracownikom wiadomości z posiedzeń rady nadzorczej (wbrew obowiązkowi zachowania tajemnicy) oraz dwukrotną odmowę wykonania polecenia służbowego - złożenia wyjaśnień co do odbytych zebrań.

Na podstawie takich ustaleń Sądy meriti uznały, że wskazane przyczyny były niewystarczające do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 KP, albowiem nie miał on zakazu organizowania zebrań załogi, oderwanie pracowników od pracy nie wyrządziło szkód majątkowych pracodawcy, a zarzut ujawnienia załodze wiadomości uzyskanych przez powoda jako członka rady nadzorczej nie był naruszeniem obowiązku pracowniczego. Równocześnie odmowa składania jakichkolwiek wyjaśnień co do tematów i celów organizowanych przez powoda zebrań załogi spowodowała poważny konflikt z pracodawcą wynikający z „chęci postawienia się ponad wszelkimi władzami spółki”, co doprowadziło do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania w miejsce żądania przywrócenia do pracy. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że przysługująca powodowi jako członkowi rady nadzorczej ochrona odnosi się wyłącznie do zakazu wypowiedzenia definitywnego lub zmieniającego stosunek pracy, natomiast nie obejmuje zakazu rozwiązywania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W kasacji powoda podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 56 KP i art. 45 § 3 KP w związku z art. 16 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw. Skarżący twierdził, że jako członek rady nadzor-

czej podlega szczególnej ochronie w rozumieniu art. 45 § 3 KP i Sądy meriti błędnie nie przywróciły go do pracy, bezzasadnie zasądając w miejsce tego żądania odszkodowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie mogła być uwzględniona już z tej przyczyny, że skarżący błędnie wskazał, że art. 16 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) jest przepisem szczególnym dotyczącym wzmożonej ochrony trwałości stosunku pracy pracownika będącego członkiem rady nadzorczej spółki powstałej w wyniku komercjalizacji lub prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego. Tymczasem tym przepisem jest art. 15 tej ustawy, który przewiduje, że pracownikowi spółki, będącemu członkiem jej rady nadzorczej, spółka nie może, w okresie trwania kadencji rady ani w okresie roku po zakończeniu kadencji, wypowiedzieć stosunku pracy. W tym czasie spółka nie może również zmienić na niekorzyść pracownika warunków pracy lub płacy. Oczywista omyłka Sądu drugiej instancji w oznaczeniu (numeracji) przepisu prawa materialnego, który był podstawą wydania zaskarżonego kasacją wyroku, nie zwalnia skarżącego od prawidłowego nazwania (wyartykułowania) podstawy kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1998 r., I PKN 294/98, OSNAPiUS 1999 nr 18, poz. 583).

Niezależnie od tego Sąd Najwyższy potwierdził prawidłowość dokonanej przez Sąd drugiej instancji wykładni art. 15 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, który wyraża jedynie bezwzględny zakaz dokonywania wypowiedzenia definitywnego lub zmieniającego pracownikowi będącemu członkiem rady nadzorczej, ale równocześnie nie stwarza przeszkód do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. W konsekwencji przewidziany w art. 56 § 2 KP nakaz odpowiedniego stosowania art. 45 § 3 KP powinien być odczytywany w ten sposób, że sąd pracy może nie uwzględnić roszczenia o przywrócenie do pracy pracownika będącego członkiem rady nadzorczej spółki powstałej w drodze komercjalizacji lub prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego, który nie jest chroniony przed rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli ustalą, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe. W takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Skoro skarżący w żaden sposób nie starał się i nie podważył ustalenia Sądów meriti o niecelo-

wości przywrócenia powoda do pracy, to kasacyjny zarzut naruszenia art. 56 KP w związku z art. 45 § 3 KP okazał się całkowicie nieuzasadniony, a kasację należało oddalić na podstawie art. 393¹² KPC. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł w zgodzie z art. 98 KPC.

=====